

Uimit de glorie

„Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”

Samuel Ridout

© SoundWords, Online începând de la: 06.08.2022, Actualizat: 06.08.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Leviticul 16.4

Leviticul 16.4: Să se îmbrace cu cămașa sfântă de in și să-și pună pantalonii de in pe carnea sa și să se încingă cu brâul de in și să-și lege mitra de in; acestea sunt haine sfinte; și să-și scalde carnea în apă și să se îmbrace cu ele.

În cortul întâlnirii de atunci erau zece perdele de in, care împreună formau un singur cort. În marea Zi a Ispășirii, marele preot s-a dezbrăcat de hainele sale obișnuite de glorie și frumusețe și a purtat doar haine albe fără pată (in alb). El a intrat în prezența lui Dumnezeu ca purtător al sângelui ispășirii, iar gândul, care trebuia trezit în rândul poporului, era necesitatea absolută a curăției fără pată în această prezență sfântă (Leviticul 16.4).

În zilele lui Ezechiel, când Dumnezeu era gata să judece poporul Său apostat și când nu mai putea accepta răul lor, a trimis, așa cum a văzut profetul în viziunea sa, un om îmbrăcat în in alb, cu instrumentele de scris ale unui scrib, să meargă prin Ierusalim pentru a marca pe fiecare dintre cei care suspinau și gemeau pentru toate urâciunile care se făceau (Ezechiel 9.3,4). Semnificația pânzei albe de in în acest context era evidentă. Deci, găsim acest gând în tot Vechiul Testament.

În Noul Testament avem transfigurarea de pe munte ca o ilustrare foarte impresionantă a semnificației acestor veșminte albe. Slava Domnului nostru - caracterul Său esențial - trebuia să strălucească pe acel munte sfânt, nu în timp ce El trecea prin țară în haine umile, în care nu exista nici o înfățișare sau frumusețe în ochii necredinței, ci pe munte a fost înlăturat învelișul exterior care acoperea locuința lui Dumnezeu. „Fața Lui a strălucit ca soarele”, „hainele Lui au devenit strălucitoare, foarte albe ca zăpada, așa cum nici un înălbitor de pe pământ nu poate înălbi” (Marcu 9.3). Astfel, El a arătat curăția desăvârșită a naturii Sale.

Semnificația inului strălucitor este probabil cel mai precis definită în capitolul 19 din Apocalipsa. Despre mireasă, soția Mielului, se spune: „Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor, curat; pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților” (Apocalipsa 19.8). Această pânză fină nu trebuie confundată cu „haina cea mai bună”, care este Hristos, neprihănirea noastră (Luca 15.22). Acest veșmânt este dat păcătosului în momentul în care se întoarce la Dumnezeu cu pocăință și credință autentică. Dar „inul subțire” (în Apocalipsa 19.8) este sfințenia și dreptatea personală a credinciosului în viața reală, lucrute prin puterea Duhului Sfânt. Prin urmare, nu poate exista nicio îndoială cu privire la semnificația acestei pânze subțiri din perdelele cortului întâlnirii. Ea ne arată sfințenia fără pată, curăția, neprihănirea Domnului Isus Hristos, manifestate în fiecare faptă, cuvânt și gând din viața Sa zilnică.

Să ne întrebăm acum, în ce Evanghelie este descris în mod deosebit Domnul Isus în umanitatea Sa și în viața Sa ca Om pe acest pământ. Unde ne este scoasă în evidență umanitatea Domnului nostru și curăția Lui fără pată mai mult decât în Evanghelia după Luca?

În primul capitol este prevestită nașterea Domnului. Nu este vorba de nașterea unei persoane obișnuite, ci de Cuvântul care s-a făcut trup. „De aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiul al lui Dumnezeu” (Luca 1.35). Natura Sa umană era cu adevărat sfântă, fără cea

mai mică pată de păcat. David a trebuit să mărturisească: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51.5). Domnul lui David era „Cel Sfânt”!

În cel de-al doilea capitol, copilul Isus a ajuns la vârsta de doisprezece ani - pentru mulți părinți, această perioadă a vieții provoacă o neliniște deosebită, când voința băiatului începe să se afirme într-un fel sau altul și când constrângerea autorității părintești este supărătoare și se caută companie în afara casei. Este vârsta cu multe tentații și pericole: este nevoie de harul suveran al lui Dumnezeu pentru a fi sprijinit „pe căile alunecoase ale tinereții”. Privește la copilul Isus la această vârstă. El fusese adus la Ierusalim, iar când Iosif și Maria se întorc la Nazaret, Îl pierd din vedere timp de trei zile. În ce societate fusese El? L-au găsit în Templu, în mijlocul învățătorilor, și, ca răspuns la întrebarea îngrijorată a mamei Sale, El spune: „Nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2.49). Întregul Său interes era să Se ocupe de lucrurile Tatălui Său. A existat vreodată un copil ca acesta, căruia Dumnezeu să îi fie Tată în așa fel încât să îi umple complet gândirea?

Să-L urmărim puțin mai departe și vom vedea mai mult din pânza fină de in. Se întoarce la Nazaret și Se supune părinților Săi. Scriptura îi numește atât pe Iosif, cât și pe Maria părinții Săi, recunoscând poziția de responsabilitate pe care o deținea Iosif. Domnul nostru S-a ocupat cu treburile Tatălui Său și S-a subordonat celor care aveau locul de responsabilitate pământească. Nu era nimic de înțelepciune prematură precoce, ci doar o curăție desăvârșită în toate privințele. „Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (Luca 2.52). Acolo, țesătura de in imaculat este țesută sub ochii lui Dumnezeu.

Să-L urmăm prin Evanghelie și vom vedea pretutindeni Omul desăvârșit. În sinagoga din Nazaret, poate că s-au minunat de originea Sa umilă - căci au întrebat: „Nu este Acesta fiul lui Iosif?” -, dar sunt nevoiți să fie de acord cu cuvintele pline de har, de dragoste și de adevăr, care ies de pe buzele Sale (Luca 4.16-22).

Să ne uităm puțin mai departe și Îl vedem în casa fariseului, unde totul era prezent, mai puțin pânza de in fină. Iată-l pe fariseu, umflat de mândrie și dreptate de sine, iar la picioarele Domnului nostru este prosternată o păcătoasă sărmană plină de rușine și cu hainele murdare. Dar dacă mândria fariseului și „femeia păcătoasă” arată starea umanității în extremele sale opuse - îndreptățirea de sine și mizeria - ce vom spune despre Cel desăvârșit de la masă, care aduce pace și iertare copilului rușinii (păcătoasa) și mustrare umilitoare fariseului? Cum strălucește curăția fără pată! Reproșurile vrăjmașilor Săi nu au făcut decât să sublinieze acest lucru: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă împreună cu ei” (Luca 15.2). Ei vor să-L numere printre păcătoși, ca dacă este posibil să-L pângărească haina albă.

Deci, aduceți-L în cel mai apropiat contact cu răul, lăsați-L să se așeze lângă un biet păcătos, și ce se întâmplă? Lasă aceasta o pată pe El - ceva la care Dumnezeu nu se poate uita cu bucurie? Bineînțeles că nu! Aceasta nu face decât să scoată în evidență perfectă Sa lipsă de pată. Aici este un Om în care curăția este atât de absolută, încât strălucirea ei este doar scoasă mai clar în evidență de negura îndreptățirii de sine a fariseilor sau de hainele murdare ale păcătoasei. Cât de mult trebuie să fi făcut bine inimii lui Dumnezeu să privească acea pânză de in albă și fără pată! Secole la rând El a căutat pe acest pământ blestemat de păcat pe cineva asupra căruia să Își poată odihni privirea, cineva care să fie marcat de ascultare și

„Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”

devotament. Din păcate, chiar și la cei mai credincioși, un Avraam sau un David, haina a fost într-o anumită măsură „pătată de carne” (Iuda 23). Dar aici era Unul ale cărui veșminte nu s-au murdărit când a trecut prin această lume a păcatului.

Privește-L mereu în această Evanghelie în rugăciune, îndepărtându-se de ovațiile celor care se minunau și profitau de minunile Sale, pentru a fi singur cu Dumnezeu Său și a-Și vărsa sufletul înaintea Lui. Viața Sa ireproșabilă a fost caracterizată de dependență și ascultare constantă.

Când ajungem la moartea Sa, vedem albul imaculat strălucind în toată curăția lui. Lumea Îl atârnă între doi tâlhari, astfel încât Domnul trebuie să se plângă: „O ceată de răufăcători M-a împresurat” (Psalmul 22.16). Așa spune satan: Îi voi murdări „haina albă”, până la urmă, Îl voi adăuga la cei răi și voi da drumul la gloată împotriva Lui, care Îl va batjocori și va arunca praf în aer. Vom vedea ce se va alege cu lipsa de pată a Lui. Da, să vedem ce se va alege cu lipsa de pată a Lui! - Dumnezeu o face să se evidențieze cu atât mai clar în mijlocul negurii răutății umane și satanice. Pilat declară de trei ori că nu găsește nicio vină în El. Chiar și tâlharul de lângă el se simte obligat să recunoască lipsa de păcat a Lui: „Nici tu nu te temi de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut” - hainele noastre sunt murdare – „dar Acesta n-a făcut nimic necuvenit” (Luca 23.40,41). Chiar și centurionul care a condus răstignirea L-a declarat neprihănit.

Aceasta și multe altele sunt concluziile pe care le desprindem din Evanghelia lui Luca - Evanghelia (să nu o numim așa?) de in alb strălucitor.

Tradus de la: [Überrascht von Herrlichkeit](#)

Extras din „The Building of the Tabernacle, Lecture 3: The Linen Curtains and Colors“

în *Lectures on the Tabernacle*

publicat prima data în engleză în anul 1914

Traducere: Ion Simionescu